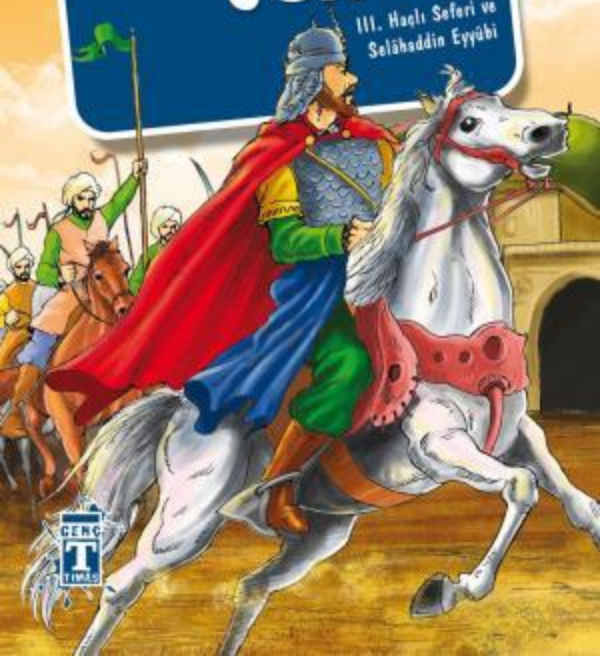

Ahmet Yılmaz Boyunağa

HİLAL UĞRUNA

III. Haçlı Seferi ve
Selâhaddin Eyyûbi

GENÇ
T
YEMERİ

GENÇ TİMAŞ

Doludizgin Romanlar | 11

Editör | Duygu Kaçaranoğlu

Kapak Resmi | Uğur Köse

Kapak ve İç Tasarım | Şakir Çolak

18. Baskı | Temmuz2020

Raf | 10+ Roman Öykü

Yayın No | 67

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-975-7544-71-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası

Adres | Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Bağcılar/İstanbul

Tel | (0212) 446 38 88 / **Sertifika No |** 44011

© 2000 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birinci Bölüm

Şövalye Marsel

Amiens Şato'sunun önündeki çimenlik alanda, on beş kadar genç, ata biniyor, kılıçla çarpışıyor ve ok atıyordu. İki ok atımı kadar geniş olan bu çimenlik saha, doğu tarafında bir ormanla kesiliyordu.

Şatonun önünde kurulmuş tahta sıralara oturan asiller, gençleri teşvik ediyor ve onların başarılarını alkışlıyordu. Asillerin gerisinde şatonun hizmetkârları ayakta duruyor ve onlar da ağızları açık ve hayranlıkla bu gençlere bakıyordu.

Hizmetkârlar arasındaki ihtiyar bir adam, yanındakilere:

— Marsel'i görüyor musunuz? Ne güzel çarpışıyor! Bakın bakın, rakibini atının üzerinden yuvarladı, diye konuşuyordu.

Gözlerini, çimenlik sahadaki gençlerden ayırmayan orta yaşlı bir adam:

– Senin gözlerin Marsel’den başkasını görmüyor Franklen Baba, cevabını verdi.

Kahkaha atan, başka bir adam:

– Başkasını neden görsün ki? Marsel’i yetiştiren o, diye konuştu.

Sevinç gözyaşlarını, elinin tersiyle silen Franklen Baba:

– Bu günleri göremeyeceğimi zannederdim! O da oldu. Benden mutlu kimse yoktur burada, diye kendi kendine söylendi.

Az önce konuşmuş olan orta yaşlı adam:

– O kadar da değil Franklen Baba! Bu gençler senden daha mutludur. Az mı uğraştı zavallılar bugüne gelinceye kadar. Düşün daha çok küçük yaşta şövalye olmasına karar verilen bu gençler, yedi yaşlarına kadar annesi ve nedimleri tarafından eğitiliyor. Bu arada, kadınlara ayrılmış olan bölümün pencerelerinden ava giden atlıları ve savaşa giden şövalyeleri görüp, kahramanlık masalları dinleyerek büyüyor. Şatonun bahçesinde, kendisi gibi başka soylu çocuklarla oynuyor. Yedi yaşında da, yeni bir eğitime tabi tutuluyor. Onu yetiştirmek görevini bu defa da baba ele alıyor. Babasının gözetimi altındaki bu küçük çocuk, kılıç kalkan

kullanmasını öğrenip, çeşitli jimnastik hareketleriyle vücudunu geliştiriyor.

Franklen Baba, adamın sözünü kesti:

- Okuma yazma ve din derslerini de unutma!
- Tabii! Unutur muyum, okuma yazma dersleri de alıyor!

Franklen Baba, tekrar söze karıştı:

- On dört yaşına gelen şövalye adayı, doğrudan doğruya bir senyörün hizmetine girer. Senyöre hizmet eder. Seyahatlerde, senyörün armasını taşıma hakkına sahip olur. Ve işte bu sıralarda da, silah kullanma eğitimi hızlandırılır. Bu arada müzik öğrenir, savaş hikâyeleri okur, ahlak kitaplarını ve tarih kitaplarını karıştırır. Nezaket kurallarını, kadınlara, büyüklere ve küçüklere nasıl davranması gerektiğini öğrenir!

Genç hizmetkâr yine dayanamayıp bir soru sordu:

- Franklen Baba, diyorlar ki şövalyelik, kurallarının hepsini Müslümanlardan almış.

Herkes Franklen Baba'nın yüzüne baktı. Franklen Baba, bir müddet durup düşündü. Sonra:

- Doğrudur! Ne yazık ki, bunu kabul etmek zorundayız. Bir gün büyük senyörümüzün ziyafetinde hizmet ediyordum. Kont Dübua'nın, Avrupalıların Müslümanlardan çok şeyler almış olduğunu söylediğini, kulaklarımla duydum!

– Vay canına be! Bir de Müslümanlar hakkında söylenmedik şey bırakmazlar!

– Öyledir oğul! Ama Hristiyan halkı Müslümanlar üzerine sürmek ve o Haçlı Seferlerini yapmak için başka çare de yok.

– Müslümanlar bizlerden medenilermiş ha?

– Tabii! Öyle olmasa, bundan senelerce evvel, dükler, baronlar, senyörler oğullarını, Endülüs'e tahsil yapmaya gönderirler miydi?

– Vay canına! Bunları bilmiyordum. Demek dük, baron ve senyör çocukları, Endülüs'e tahsil için gönderilmiş ha?

– Sadece dük ve baron çocukları değil, kral çocukları da... Yani prensler de...

– Bu Müslümanlar ne bilgiliymişler ki, prensler bile ayaklarına gitmiş.

Franklen Baba, endişe ile etrafına baktı. Sonra:

– Aman sus! Asiller, konuştuklarımızı duyarlarsa derilerimizi yüzer içine ot doldururlar, dedi.

– Neyse... Sen, deminki sözlerini bitir bakalım!

– Ne diyordum? Şövalye adayı yirmi yaşına kadar, az önce anlattığım şekilde yetiştirilir. Yirmi yaşına gelince de silâhlarını kuşanıp şövalye olur. Tabii, bu da bir takım kurallara tabidir.

– Ne gibi?

– Şöyle... Yirmi yaşına gelen ve eğitimini tamamlayan şövalye adayı için silah kuşanma töreni hazırlanır. Törenler, çoğu zaman bir şövalye için değil, şövalyelik eğitimini aynı zamanda tamamlamış pek çok aday için birden yapılır. Bunlar, hep birlikte silah kullanıp, şövalye olurlar.

– Bizim buradaki şövalye adaylarımız için de aynı şey olacak değil mi?

– Tabii! On gün sonra bu adayların hepsi, Kralımız Filip Ogüst'ün sarayında yapılacak muhteşem bir törenle şövalye olacaklar.

– Aman Allah'ım ne güzel! Hem de Kral'ın sarayında?

Franklen Baba devam etti:

– Şövalye adayı, silah kuşanma töreninden önceki geceyi bir kilisede geçirir. Kilisedeyken, bütün bu görevleri düşünür. Eğer, bu görevleri yerine getiremeyecekse, ertesi gün bunu söyleyerek, silah kuşanmaktan vazgeçmesi gerekir.

– Hiç silah kuşanmaktan vazgeçen olmuş mu Franklen Baba?

– Hayır! Ben duymadım.

– Ben de! Devam et Franklen Baba!

– Evet. Geceyi vicdanıyla baş başa geçiren şövalye adayını ertesi gün, onu yetiştiren gelip alır ve yıkanmaya götürür. Şövalye iyice yıkanır.

– O da neden ki?

– Yıkanan şövalyenin vicdanının temizlendiği kabul edilir de ondan. Sonra, banyodan çıkan şövalye adayı beyaz bir pelerin giyer ve kiliseye gidip ayini dinledikten sonra, kendisine silah kuşandıracak olan senyörün ya da kralın yanına gider.

– Orada da şövalye ilan edilir, öyle mi?

– Yok! O kadar kolay değil. Şövalyelerin silah kuşanma törenlerinin üç bölümü vardır. Bunlar asla değişmez. Bunlardan ilki, altın mahmuzların verilmesi, ikincisi kılıç kuşanma, üçüncüsü ise yaralama bölümüdür. Şövalye adayına altın mahmuzları ufak bir kız çocuğu getirir ve ayaklarının dibine bırakır. Bundan sonra senyör ya da kral, adayın beline kılıcını takar. Daha sonra da kılıcıyla adayın boynuna ufak bir yara açar.

– Boynunda yara mı açar? Neden?

– Bu yaralamanın anlamı şudur. Büyüklere itaat etmek, çeşitli zorluklara katlanmak zorunda olduğu adaya hatırlatılmış olur.

– Bizim buradaki adaylarımıza da Kral kılıç kuşandıracak ha?

– Evet öyle! On gün sonra!

– Ah biz de onlarla beraber gidebilseydik. Sen gidecek misin Franklen Baba?

– Tabii evlât! Marsel’in uşağıyım ben. Hem...

Franklen Baba’nın sözü yarıda kaldı. Çünkü doğu yönünden gelen yedi atlı herkesin ilgisini çekmişti.

Sözünü kesen Franklen Baba, yanındakiler ve ön sıralarda oturan asiller, bu yabancı atlılara dikkatle bakmaya başladılar. Atlılar kısa zamanda senyörün oturduğu yere yaklaştı.

İkinci Bölüm

Kötü Haber

Senyörün işaret etmesi üzerine, biraz ilerde ayakta duran bir hizmetkâr, boynuzdan yapılmış bir boruyu havaya kaldırarak dudaklarına götürdü. Bütün gürültüleri bastıran boru sesi duyulunca, turnuva meydanındaki bütün şövalye adayları ve onların öğretmenleri, anında çalışmalarını durdurdu ve yüzlerini senyöre çevirdi.

Senyör, atlarından inerek yanına doğru gelen papaz ile şövalyeyi, ayağa kalkarak karşıladı.

Papaz, senyöre yaklaşınca göğsünden çıkardığı haçı havaya kaldırarak:

— İsa'yı övelim, diye Latince bağırdı.

Senyör ve bütün oradakiler saygı ile başlarını eğerek: